

[Th. Mikkelsen.]

måske på grund af en tiltagende rationalisering af selve produktionsapparatet i den private sektor, og en rationalisering er jo også løbende i statens egne virksomheder, f. eks. den påtænkte rationalisering af statsbanerne.

Vi har jo i en del år set, at staten har kunnet beskæftige en hel del af de mennesker, der havde gennemgået en revalideringsomskoling. Hvordan vil det være muligt under ændrede forhold at skabe grundlag for, at disse mennesker fortsat kan finde en tilværelse i samfundet? Vil en samfundsudvikling i den retning, jeg her har peget på, ikke på uheldig måde påvirke revaliderernes fremtidige beskæftigelsesmuligheder, således at de vil få svært ved at skabe sig et grundlag for indpasning i samfundslivet i de kommende år? Hvilke forholdsregler herimod kunne ministeren tænke sig at udforme, hvis en sådan samfundsudvikling skulle indtræde? Hvilken udformning kunne ministeren tænke sig til gavn for de handicappedes fremtidige trivsel, hvis deres beskæftigelsesmuligheder vanskeliggøres under ændrede samfundsforhold?

Med disse ord vil jeg gerne tilsige socialdemokratiets velvillige behandling af det foreliggende lovforslag.

Ulla Worm: Lovforslaget drejer sig om udskydelse af den revision, der ved ændring af revalideringsloven i 1966 blev fastsat til folketingsåret 1968-69.

Når socialministeren nu foreslår en udskydelse af denne revision til 1974-75, skal det ses dels i perspektivet af de store kommunale strukturændringer, der foregår i disse år, dels med henblik på socialreformkommissionens arbejde med en samlet og større socialreform. I denne socialreform stræber man efter at få en bedre sammenhæng mellem de forskellige muligheder for hjælpemidler inden for den sociale sektor, hvorved der spares ikke alene megen tid, der som bekendt er penge, men også meget unødigt slid på de menneskers i forvejen ofte

tyndslidte nerver, der her søger bistand. I denne større sammenhæng vil revalideringsarbejdet naturligt finde en central placering. Gennem en undersøgelse foretaget af direktoratet for revalidering og forsoget sammen med socialforskningsinstituttet af 487 revaliderers forhold 3-4 år efter at de havde søgt hjælp ved revalideringscentre, er det blevet oplyst, at 88 pct. af disse enten var i erhverv eller under uddannelse eller modtog pension.

Socialministeren har ment, at undersøgelsen — trods det begrænsede antal undersøgte og trods den geografiske begrænsning — er så positiv, og at rammerne i loven er så rummelige, at man ikke er bange for så lang en udskydelse af lovens revision, som 5 år vitterlig er.

Mit parti deler ministerens glæde over den store værdi, der ligger i revalideringscentrenes arbejde, genopbyggende, som det er både samfundsmæssigt og menneskeligt. Når jeg alligevel trods alt det gode, der kan siges om loven i dens nuværende form, må anmode om at få lovforslaget sendt i udvalg, er det, fordi jeg mener, at der er dele af loven, der bør drøftes nærmere i udvalget, og som det ville være forkert at vente 5 år med at se på. Der er bl. a. spørgsmålet om den lange ventetid for revalidererne, som vi gerne ville drøfte med socialministeren i udvalget.

De mindre ændringer i lovens § 12 om antallet af medlemmer, der udpeges af amtsrådet til amtsrevalideringsudvalget, der bliver ændret fra 2 til 4 som følge af lov af 31. maj 1968 om kommunernes styrelse, kan vi godt tage.

Jeg kan med disse ord tilsige det konservative folkepartis velvillige støtte til lovforslagets behandling.

P. E. Eriksen: Jeg vil benytte lejligheden til at sige tak for den bog, vi har fået, om den undersøgelse, der har fundet sted, og som understreger betydningen af de ting, der sker inden for revalideringscentre. Jeg vil gerne benytte lejligheden til også at sige tak for den indsats, der er øvet derude, og